

РЕШЕНИЕ

№ 1801

гр. София, 23.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 135 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **ТАНКА П. ЦОНЕВА**

при участието на секретаря **ЗОРНИЦА В. АПОСТОЛОВИЧ** като разгледа докладваното от **ТАНКА П. ЦОНЕВА** Административно наказателно дело № 20221110202747 по описа за 2022 година

Образувано е по жалба на **ЛЮДМ. ЛЮБ. Д.** от гр.София, ***** против Наказателно постановление № 21-4332-022587 от 08.11.2021 г., издадено от Началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция”, с което на жалбоподателя на основание чл.174, ал.3, пр.2 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба” в размер на 2000 (две хиляди) лева и „лишаване от право да управлява МПС” за срок от 24 (двадесет и четири) месеца за нарушение по чл.174, ал.3 ЗДвП и на основание чл.183, ал.1 т.1, пр.2 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба” в размер на 10 (десет) лева за нарушение по чл.100, ал.1, т.1 от ЗДвП.

В жалбата се твърди, че описаната в АУАН и НП фактическа обстановка не отговаряла на действителната такава. На инкриминираната дата жалбоподателят Л.Д. не управлявал процесния автомобил марка „Опел“ модел „Зафира“ с рег. № СВ 44 89 СН, а само стоял на значително разстояние от него, заедно с други три лица. Сочи се, че полицейската проверка била извършена извън автомобила и на известно разстояние от него, поради което Д. отказал да бъде тестван за употреба на наркотични вещества и не изпълнил предписанието за медицинско изследване, както и не представил на полийцеските служители, извършващи проверката контролния талон към СУМПС.

По изложените съображения се иска от съда отмяна на обжалваното наказателно постановление.

В проведеното по делото съдебно заседание жалбоподателят, редовно

призован, не се явява и не изпраща процесуален представител.

Административно-наказващият орган, редовно призован не изпраща представител и не изразява становище по основателността на жалбата.

Съдът, след като служебно провери обжалваното наказателно постановление, доводите на страните и събраните по делото доказателства приема за установено от фактическа страна следното:

На 27.10.2021 г. около 02:45 ч. по ул. „Мими Балканска“ с посока на движение от ул. „511“ към ул. „Източна тангента“ жалбоподателят ЛЮДМ. ЛЮБ. Д. управлявал лек автомобил марка „Опел“ модел „Зафира“ с рег. № СВ 4489 СН, собственост на Тинка Методиева Рашкова.

При обход на охраняемата територия в гр. София, кв. „Христо Ботев“ полицейски екип от 02 група, С2 сектор при ОСПСОВОР-СДВР в състав – Г. Гърков, Л. Пешев и Д.Маркова спрели за извършване на проверка процесния лек автомобил. При проверката била установена самоличността на трите лица в автомобила – Ангел Ивайлов Джокин, с ЕГН 9302046340; Даяна Даниелова Георгиева, с ЕГН 9906049290 и ЛЮДМ. ЛЮБ. Д., с ЕГН *****. Последният, който бил водач на автомобила, заявил, че преди един ден е употребил наркотични вещества.

Впоследствие на място бил повикан екип от СДВР – ОПП за оказване на съдействие по случая. Св. СВ. – на длъжност мл.автоконтрольор в СДВР - ОПП предложил на водача на лекия автомобил да бъде тестван за употреба на наркотични вещества с техническо средство „Drug Test 5000“, но последният отказал. В хода на извършената полицейска проверка водачът не представил контролен талон към СУМПС.

На Д. бил издаден талон за медицинско изследване № 087988 с отбелязване, че следва да се яви във Военно-медицинска академия в указания срок от 40 минути след връчване на талона срещу подпис. Жалбоподателят подписал талона за медицинско изследване, явил се в указаното лечебно заведение, но отказал да даде кръв за анализ.

За констатациите от извършената проверка свидетелят СВ. съставил против водача на лекия автомобил ЛЮДМ. ЛЮБ. Д. АУАН с бланков № 1536501/27.10.2021 г., в който квалифицирал установените нарушения по чл.174, ал.3, предл.2 от ЗДвП и по чл.100, ал.1, т.1 от ЗДвП. Актът бил предявен и връчен на нарушителя, който след като се запознал със съдържанието му, го подписал без възражение.

На място било иззето и свидетелството за правоуправление на МПС на водача.

В срока по чл.44, ал.1 от ЗАНН било депозирано писмено възражение против АУАН с вх. № 433200-111869/01.11.2021 г.

Въз основа на така съставения АУАН, след преценка на подаденото възражение като неоснователно било издадено обжалваното наказателно постановление № 21-4332-022587 от 08.11.2021 г., с което при идентичност на описанието на нарушенията и правната им квалификация, жалбоподателят бил санкциониран на основание чл.174, ал.3, предл.2 от ЗДвП с „глоба“ в

размер на 2000 (две хиляди) лева и „лишаване от право да управлява МПС” за срок от 24 (двадесет и четири) месеца за нарушението по чл.174, ал.3 ЗДвП и на основание чл.183, ал.1 т.1, пр.2 от ЗДвП с „глоба” в размер на 10 (десет) лева за нарушението по чл.100, ал.1, т.1 от ЗДвП.

Препис от наказателното постановление бил връчен срещу подпис на жалбоподателя на 09.02.2022 г.

Изложената фактическа обстановка съдът приема за безспорно установена от писмените доказателства, приобщени по реда на чл. 283 от НПК вр.чл.84 –АУАН с бланков № 536501/27.10.2021 г., възражение с вх. № 433200-111869/01.11.2021 г., талон за медицинско изследване № 087988, Протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол и/или наркотични вещества или техните аналози, докладна записка, справка-картон на водача, Заповед № 8121-з-9034/02.05.2019 г. и Заповед № 8121-3-515/14.05.2018 г. на министъра на МВР за определяне на длъжностните лица от МВР за съставяне на АУАН, Акт за встъпване в длъжност от 29.10.2019 г.; както и от гласните доказателствени средства.

Съдът кредитира с доверие показанията на свидетеля- актосъставител Кръстев, от които се установява, че водачът на МПС е бил спрян за извършване на полицейска проверка, в хода на която отказал да бъде тестван с техническо средство за употреба на наркотични вещества. След това на водача бил издаден и връчен срещу подпис талон за медицинско изследване.

Съдът кредитира всички събрани по делото писмени доказателства, тъй като същите изхождат от компетентни органи и няма основания за поставянето им под съмнение. От приложения към материалите на делото Протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол и/или наркотични вещества или техните аналози, изготвен от д-р Валентин Конов –ВМА, безспорно се установява, че на 27.10.2021 г. в 04:55 часа Любомир Д. е отказал да предостави проби за анализ.

Предвид изложеното, възприетата от съда и описана по-горе фактическа обстановка, установена на първо място от презумптивната доказателствена сила на АУАН, въведена изрично с разпоредбата на чл. 189, ал.2 ЗДвП, показанията на св.Кръстев и приобщените писмени доказателства, не беше оборена от страна на жалбоподателя.

С оглед спецификата на производството и на защитаваните обществени отношения при нарушения по ЗДвП е въведено изключение от общите правила за доказването в административно-наказателния процес, като доказателствената тежест е разместена - в тежест на жалбоподателя е да обори констатациите в АУАН, които до доказване на противното се считат за верни.

В настоящия случай въпреки дадената му възможност жалбоподателят с ангажираните от него доказателства, не опроверга доказателствената сила на констатациите в АУАН.

Въз основа на така възприетата фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена от легитимирано лице срещу подлежащ на съдебен контрол административно-наказателен акт, и в срока по чл.59, ал.2 от

ЗАНН, с оглед на което жалбата се явява процесуално допустима.

Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал.1 от ЗАНН, в настоящото производство районният съд следва да провери законността на обжалваното НП, т.е. дали правилно е приложен както процесуалния, така и материалния закон, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя – арг. от чл. 314, ал.1 от НПК, вр. чл. 84 от ЗАНН.

В изпълнение на това си правомощие съдът служебно констатира, че АУАН и НП са издадени от компетентни за това административни органи, в рамките на тяхната материална и териториална компетентност. При съставянето на АУАН и издаването на НП не са нарушени сроковете, визирани в разпоредбата на чл.34, ал.1 и ал.3 от ЗАНН. Налице е редовна процедура по връчване на АУАН и НП на жалбоподателя.

Вменените във вина на жалбоподателя Д. нарушения са описани ясно и съдържат всички елементи от обективния си състав и съответстващата им правна квалификация, с което по никакъв начин не се ограничава правото на защита на нарушителя, респ. възможността му да разбере фактическите и правни рамки на обвинението и адекватно да организира защитата си, което в действителност е сторил. Ето защо, настоящият съдебен състав намира, че в хода на административно-наказателното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да са самостоятелно основание за отмяна на издадения санкционен акт.

По същество на нарушенията съдът намира следното:

Съгласно разпоредбата на чл.174, ал.3 от ЗДвП –„, Водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от две години и глоба 2000 лв.“.

Съгласно трайната съдебна практика нормата на чл. 174, ал. 3 ЗДвП въвежда, както позитивно правно правило за поведение, така и предвиждащата се санкция за нарушаването му. Също така трайно се приема в съдебната практика, че нормата съдържа няколко алтернативно предвидени форми на изпълнителното деяние, като за осъществяването на нарушението е достатъчно реализирането и на само една от тях, но е възможно в условията на кумулативност да бъдат извършени и няколко от формите на изпълнителното деяние.

От граматическото тълкуване на чл. 174, ал. 3 ЗДвП и употребения в нея съюз "или" следва, че нарушението при първата от посочените алтернативи е довършено с обективизирането на самия отказ за извършване на проверка с техническо средство. Последващите действия на нарушителя по извършване

на изследване с доказателствен анализатор или даване на кръвна проба и провеждане на химическо изследване, не са елементи от фактическия състав за възникване на отговорността на дееца, а последващи довършването на деянието обстоятелства, водещи до отпадане наказуемостта и противоправността на извършеното, подобно на хипотезите на чл. 18, ал. 3, б "б" НК /отказ от довършен опит/ или чл. 292, ал. 1, т. 2 НК /в която хипотеза лице, извършило лъжесвидетелстване се отказва пред надлежния орган от своите неверни показания до влизане на присъдата или решението в сила и преди да е възбудено срещу него наказателно преследване за това/.

На извод, че нарушението при първата от въведените в чл. 174, ал. 3 алтернативи е довършено със самия отказ да се извърши проверка с техническо средство, навежда и разпоредбата на чл. 3 от Наредбата, която изисква съставянето на АУАН на мястото на извършената проверка, едновременно с издаване на талона за медицинско изследване, а е ноторно известно, че АУАН няма как да бъде издаден за деяние, което не представлява административно нарушение.

АУАН очертава нарушението, с неговите съставомерни признаци от обективна и субективна страна, както и фактите, сочещи на връзката между инкриминираното деяние и лицето, сочено като нарушител. Срещу тези факти нарушителят трябва да се брани. В този смисъл посочването на всички съставомерни признаци на вмененото нарушение в АУАН, съответно в НП се явява същностен елемент от правото на защита на нарушителя. Гарантирането на правото на защита на нарушителя изисква същия да бъде запознат с фактическите рамки на нарушението още в началото на административно-наказателното производство, т. е към момента на съставяне на АУАН, като очертаването на тези фактически рамки на по-късен етап- на етапа на събиране на доказателства в хода на започнало съдебно следствие не санира пропуска тези обстоятелства да бъдат предявени на нарушителя с АУАН.

На следващо място, както вече се посочи АУАН очертава предмета на доказване в административно наказателния процес, което означава, че административно наказателната отговорност на лицето, сочено като нарушител може да бъде ангажирана, само ако обстоятелствата посочени в АУАН се докажат в хода на съдебното следствие и могат да се субсумират под състава на определено нарушение. От сочения принцип следва, че отговорността на нарушителя не може да бъде ангажирана въз основа на съставомерни обстоятелства, които са разкрити в хода на съдебното следствие, но които не са посочени в АУАН.

Съотнесени към конкретиката на настоящия казус, посочените принципни положения, индикират, че АУАН и НП отговарят на императивните изисквания на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН за посочване на съставомерните фактически обстоятелства.

Въз основа на установената фактическа обстановка настоящият състав

приема, че жалбоподателят ЛЮДМ. ЛЮБ. Д. в качеството си на водач на МПС не е изпълнил задължението си по чл. 174, ал. 3 ЗДвП да оказва съдействие на компетентните държавни органи по установяване на релевантни за ситуацията обстоятелства, сред които безспорно, попада и проверката за управление след употреба на алкохол и наркотични вещества.

Съставът на нарушението включва изпълнително деяние, което го определя като нарушение на просто извършване, осъществявано чрез противоправно бездействие.

От субективна страна, деянието е извършени виновно, при пряк умисъл, тъй като нарушителят, в качеството си на правоспособен водач на МПС е съзнавал своите собствени задължения и тези на контролните органи, но извършил неправомерен отказ да бъде тестван за употреба на наркотични вещества, без да е налице уважителна причина за това (в какъвто евентуален случай, субективната страна би била предмет на по-детайлно обсъждане, в съответствие с изложената конкретика). В подкрепа на последният извод е и обстоятелството, че на Д. е бил надлежно връчен талон за медицинско изследване (в жалбата не се излагат твърдения за авторството на подписа в графа "Водач на МПС", поради което и проверка в тази насока не е била предприемана).

В конкретния случай от жалбоподателя не са изложени твърдения, не са ангажирани и доказателства същият след съставяне на АУАН да се е подложил на химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, въпреки връченият му срещу подпис талон за медицинско изследване, описан както в АУАН, така и в НП.

От гореизложеното следва, че по делото остана недоказано наличието на последващи изключващи отговорността на дееца обстоятелства, поради което съдът намира, че в конкретния казус е осъществен от обективна и субективна страна съставът на нарушенията по чл.174, ал.3, пр.1 и пр.2 от ЗДвП. В случая е ангажирана административно-наказателната отговорност на жалбоподателя на основание чл.174, ал.3, пр.2 от ЗДвП, което не представлява процесуално нарушение, още по –малко пък съществено такова, което да доведе до отмяна на атакуваното НП.

Кумулативно предвидените от закона наказания за това нарушение са в абсолютно установен размер, поради което за съда не съществува възможност да ревизира същите.

Само за пълнота на изложението следва да се посочи, че изключителната обществена опасност на нарушенията по чл. 174, ал. 3 ЗДвП произтича от това, че същите не само се явяват предпоставка за избягване на евентуална наказателна отговорност по чл. 343б, ал. 1 НК и чл. 343б, ал. 3 НК, но и крият потенциален риск от значително засягане на обществените отношения, гарантиращи безопасността на транспортната дейност, живота и здравето на участниците в движението, което и обуславя необходимостта от обществена нетърпимост към тях.

По отношение на нарушението по чл.100, ал.1, т.1 от ЗДвП съдът намира следното:

От събраните по делото доказателства безспорно се установява, че на посоченото в наказателното постановление време и място жалбоподателят не е предоставил на полицейските служители контролен талон към СУМПС. В подкрепа на този извод са както фактическите констатации направени от актосъставителя, така и липсата на възражения в тази насока от страна на жалбоподателя.

От субективна страна, вмененото във вина на жалбоподателя нарушение на чл.100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП е извършено от последния виновно, при форма на вината пряк умисъл – същият е съзнавал общественотоопасния характер на деянието си, предвиждал е настъпването на общественотоопасните последици и пряко е целял настъпването им.

За извършеното нарушение, съдът намира, че АНО правилно е индивидуализирал наложената санкция -глоба в размер от 10 лева, съгласно санкционната норма на чл.183, ал.1, т.1, предл.ІІ ЗДвП, като за съда не съществува възможност да ревизира същия.

Въпреки, че не са наведени такива доводи от страна на жалбоподателят, съдът приема, че нарушенията не представляват маловажен случай по смисъла на чл. 28 ЗАНН – такъв, при който извършеното административно нарушение, с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи отговорността обстоятелства, представлява по-ниска степен на обществена опасност, в сравнение с обикновените случаи на административно нарушение от съответния вид. Изхождайки от тежестта на нарушенията и личността на нарушителя (видно от приложената към материалите на делото справка –картон на водача, жалбоподателят Д. е наказван многократно с влезли в сила НП за нарушения на правилата за движение), както и характерът на засегнатите обществени отношения, свързани с безопасност на движението по пътищата, извършените административни нарушения от ЛЮДМ. ЛЮБ. Д. не разкриват по-ниска степен на обществена опасност, в сравнение с други такива нарушения, т.е. не е налице маловажен случай.

По изложените съображения, настоящият състав прие, че атакуваното наказателно постановление е правилно – законосъобразно и обосновано, и като такова следва да бъде потвърдено.

При този изход на правния спор и на основание чл. 63д от ЗАНН разноси се дължат в полза на АНО, който не е поискал своевременно присъждането на такива, поради което и съдът не дължи произнасяне в тази насока.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 2, т.5 и ал.9 от ЗАНН съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 21-4332-022587 от 08.11.2021 г., издадено от Началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция”, с което на ЛЮДМ. ЛЮБ. Д. на основание чл.174, ал.3, пр.2 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба” в размер на 2000 (две хиляди) лева и „лишаване от право да управлява МПС” за срок от 24 (двадесет и четири) месеца за нарушение по чл.174, ал.3 ЗДвП и на основание чл.183, ал.1 т.1, пр.2 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба” в размер на 10 (десет) лева за нарушение по чл.100, ал.1, т.1 от ЗДвП.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване по реда на Глава XII от АПК пред Административния съд - София-град в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____